

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. december 24.

EL CAMINO – A Mi utunk

Kolek Ildikó, az Ars Sacra Alapítvány kuratóriumi tagjának fotókiállítás. A vándorlás harminc napjának képekben megfogalmazott "riportja". – Részlet Kránitz Mihály atya 2014-es megnyitó beszédéből: „Köszönjük, hogy elhoztad közénk magát az utat, mert a mi életünk is út. Köszönjük, hogy nem tartottad meg magadnak a megélt élményeket, melyek most számunkra is ösztönzést adnak, hogy folytassuk életünk útját arról az állomásról, ahol éppen tartózkodunk, ameddig eljutottunk, és merítsünk erőt a következőkhöz, a te tapasztalatodból, hogy a feladat, a felelősség, a bátorság és a hűség minket is elkísérjenek a célig, életünk beteljesedéséig, az Istenig, akinek a Fia apostolaihoz, Szent Jakabhoz is, és most hozzánk is így szól: „En vagyok az ÚT, az IGAZSÁG és az ÉLET!”” **Ps: A kiállítás a plébánia szuterénben látható!**

SZLOVÁK BETLEHEMES A JÓZSEFVÁROSBAN

Évek óta dédelgettem egy magyar-szlovák koncertsorozat tervét, melynek keretében bemutatjuk a betlehemes mise magyar és szlovák verzióját is. Idén ünnepeljük a magyar változat 250. évfordulóját, s ez jó alkalmat szolgáltatott az álom megvalósításához. Már csak partnereket és helyszíneket kellett találnom.

2-án két magyarországi együttes, a Musica Historica és a Vox Mirabilis a zsolnai ferences templomban, az eredeti mű keletkezési helyén szlovák közönség előtt adta elő a mise magyar változatát. 9-én Székesfehérváron csendült fel a magyar mise, 10-én Pesten, a józsefvárosi Szent József-templomban a szlovák. Michels Antal plébános atya az első pillanattól fogva készségesen fogadta az ötletet, és szeretettel várt bennünket.

Két szlovák együttes, a rajeci Szent László Kórus és az általam vezetett zsolnai Arcus Régizene Kórus, összesen majdnem hetven énekes és hangszeres zenész énekelte el ezt az igazán bájos és életörömtől duzzadó művet a szép számban jelenlévő józsefvárosi híveknek. A közönség soraiban a budapesti szlovákok is képviseltették magukat. Azt hiszem, az előadók és a közönség egyaránt élvezte az előadást. A hangversenyhez vizuális élmény is társult, mivel mindannyian Szlovákia különböző tájairól származó népviseletbe öltöztünk.

Külön örömeinkre szolgált, hogy Tóni atya is a hallgatóság soraiban volt. A koncert után agapéval várt bennünket Kápolnay Kázmér, a Józsefvárosi Szlovák Önkormányzat elnöke.

Hálás köszönet a plébános atyának, valamint a magyar és szlovák híveknek a szíves fogadtatásért! *Marosz Diána*

SZÓLJ BE A PAPNAK!

Figyelemfelkeltő cím, fiatal résztvevők, kérdések és válaszok a kereszténységről. Röviden így lehetne összefoglalni a Szólj be a papnak! rendezvényt, amely hónapról-hónapra összefogja a fiatalokat másfél-két órára, hogy a hitükről és a felmerülő kérdésekről beszélgessenek.

Az elmúlt hónapokban zsúfolásig megtöltötték az érdeklődők a fővárosi kávézókat, kocsmákat, hogy 3-4 különböző felekezetből érkező papnak és lelkésznek hallgassák végig a beszélgetését és persze feltegyék a kérdéseiket.

A kezdetek - A kezdeményezés Debrecenből indult, ahol pár fiatal szervezte meg a szókimondó, tabudöntőgető rendezvényt, amely idővel hagyománnyá, később pedig budapesti folytatásával országossá vált. A céljuk, hogy hitről, egyházzal, vallásról és a húszas, harmincas korosztály kérdéseiről tudjanak beszélgetni, válaszokat keresni tabuk nélkül. Ha a szexualitásról vagy tabu kérdésekről volt szó a közösségi oldalakon szervezett események meghívójában, a kibérelt sörözők tömve voltak érdeklődőkkel – mesélték a szervezők mielőtt elkezdődött a Szólj be a papnak Pesten! decemberi rendezvénye, az advent

témakörében: Mit hoz neked karácsonyra a Jézuska? címmel.

Ha tabukról beszélünk, telt ház van – Miért van az, hogyha a szexről beszélgetünk, akkor gígyózik a sor az épület előtt, de ha az adventről és a szeretetről, akkor családiasan vagyunk? – indította a moderátor a beszélgetést Gombkötő Bea evangélikus lelkész, Boros Dávid baptista lelképásztor, Kiss Didák testvér ferences szerzetes és Tóni atya részvételével. Gombkötő Bea egyszerű gondolattal választ is adott a kérdésre: „mert a fiúkat a lányok érdeklik, a lányokat pedig a fiúk”. Tóni atya szerint nem kell csodálkozni, ha az advent témaköre kevésbé vonzza a fiatalokat, amikor korunkban az internetezők 60%-a pornográf tartalomra keres rá az interneten. Ráadásul a karácsonyról – hiába ünnep – nehéz vidáman beszélni, mert nem egy könnyű, vonzó téma. Hiszen advent időszakában mélyebb titkokról beszélgetnek a hívő emberek, amit mindenki nehezebben oszt meg másokkal – tette hozzá Didák testvér. De mik is ezek?

Advent, mint befutó vonat – Az advent időszakának lényege, hogy mindenki ráérezhessen, hogy mire van szüksége a másoknak és mire saját magának – definiálta az advent fogalmát Tóni atya, aki egy állomásra befutó vonathoz hasonlította a keresztény várakozás időszakát. „Nekünk is szükségünk van lassításra, hogy az ünnepbe megérkezhessünk” – tette hozzá. Boros Dávid szerint furcsa ellentmondása korunknak, hogy ebben az időszakban „mindent el lehet adni, kivéve az adventet”. De a lelkészek és papok szerint épp erre, az egyik legszebb és legfontosabb dologra jut a legkevesebb figyelem korunkban.

Kellemes vagy boldog – egyik sem? Sokkal inkább figyelünk arra, hogy mindenkinek kellemes ünnepeket vagy boldog karácsonyt kívánjunk, tekintet nélkül arra, hogy ki, hogyan ünnepli ezt az időszakot. Ráadásul Didák testvér szerint nem is használjuk helyesen az üdvözléseket. Szerinte boldog nem lehet a karácsony, hiszen a boldogság állapotát csak a túlvilágon tapasztalhatjuk meg, sokkal inkább törekedhetünk arra, hogy szeretetben eltöltött, örömteli ünnepet éljünk meg és azt kívánjunk másoknak is. Boros Dávid hozzátette, ha el is fogadjuk, hogy boldogság vagy örömteli pillanatok léteznek, azok sem biztos, hogy éppen karácsonykor történnek meg. Ez nem lehet egy elvárás az ünnep, a vallás felé.

Mi a különbség a katolikus, illetve a protestáns karácsony között? A vita helyett a papok és lelkészek most a konszenzusra törekedtek. Szerintük a karácsonynak az a lényege, hogy egység és szeretet legyen, a vallások közti szimbólumok különbözőségétől pedig szerintük ez esetben el is tekinthetünk. Persze azt a katolikusok is elismerték, hogy az ünnepi rózsaszín és lila szín a papoknak sem tartoznak a kedvenc miseruhái közé, de a hagyománytisztelet sok mindent felülír.

„Kocsmamisszió” A kérdésekkel segítséget kérünk a világmépünk újrarajzolásában – vallja Didák testvér, aki szerint minden kérdés mögött felsejlik egy igazi kérdés, amit a kérdező sokkal mélyebben keres. Boros Dávid szerint azonban sokszor a kérdések félrevisznek és éppen a lényegről, az egyházak, a vallások közös alapjáról és közös üzenetéről feledkeznek meg az ember aközben, hogy a különbségeket keresi két egyház között. Tóni atya épp azért tartja fontosnak a Szólj be a papnak kezdeményezést, mert itt újraélheti annak a gyönyörűségét, hogy valamilyen egységet tapasztalhat meg a másikkal. Nem a különbözőségeket, hanem az egységeket, ami Krisztusban van. Gombkötő Bea hozzátette: a fiatalokat pedig egy úgynevezett kocsmamisszió sokkal könnyebb megszólítani, mintha a lelkész a templomban ülve várja, hogy betérjenek.

Kunfalvi Nóra/ Figyelő

TÓNI ATYA INDIÁBAN (III.)

Milyen volt az éjjeli keresztút? – Ami a legmeglepőbb volt az a legelső állomás. Láttuk magunk előtt a hegyet azt gondoltuk: Ide fel kell mászni? Meglesz, nem baj, de vagy tíz percig

mentünk az első állomásig. Ez az első állomás? Már most elfáradtunk! Mi lesz a tetejéig. Aztán szerencsére sűrűsödtek a stációk.

Végig kivilágított úton mentetek? – Igen. Hasonlított Medjugorje-ra, köveken kellett menni. Minden állomásnál Sebastian atya kérte, hogy valaki elmélkedjen. Így imádkoztuk végig. Az hogy éjszaka mentünk, benne volt az erőfeszítés. Mi a pihenésről lemondtunk. Tényleg jobb volt így, mint napsütésben végigjárni, az melegebb lett volna. Nekem tetszett, hogy hangokat lehetett hallani az éjszakában. Nem találtunk fenn keresztet, de találtunk keresztet, amiket végigvittek vállukra véve az emberek, és felvitték. Éjfélkor fenn volt egy mise, mi fél egyre érkeztünk oda. Köszöntöttek, és tartottunk egy misét, ami után a helyi plébános fogadott minket, főzött teát, adott süteményt. Más életvitel van ott. Ezt a papot öt éve szentelték fel és tüzes, lelkes pap volt. Látszott, hogy szívesen fogad.

Milyen az indiai család? – Ami érdekes volt, hogy a nagyszülők nem a családi házban élnek, hanem mellette. Két generáció élt együtt, a nagyszülők külön, de gondoskodtak róluk. A falakon II. János Pál pápa, Teréz anya, Diana hercegnő képe.

Az hogy a családban egy órát imádkoznak, ez megdöbbentett és elgondolkoztatott. Én itthon járok családokhoz, de negyed óra, húsz percnél hosszabb imáról nem hallottam.

Partiarchális, matriarchális társadalom. Melyik oldala érződik jobban? – A férfinak van nagyobb szava, az egyértelmű, de a családban az édesanya rendezzi a dolgokat. Egyfajta kettősség, de az apa fogja össze a dolgokat. Kicsit olaszos megoldás. A családfő jelenti be vasárnap, hogy milyen intézkedés történt, de együtt beszélnek meg az édesanyával. Közösségben együtt vannak. Némely családban a gazdasági részt az édesanya viszi, az apa, aki mégiscsak vezeti a családot. Az hogy a családban együtt tudjanak imádkozni, abban ott van az apa. A papa szóban ott van a pap szó. A család papja az édesapa. Ők felnőttek erre a hivatásra. A családban együtt a szülők és az édesapa jó példája, mert egy édesanya nem elég hozzá.

Keveredés létezik más vallásúakkal? – Én ezt nem láttam. A kasztrendszer miatt nem hiszem.

Kaszt rendszert mennyire érezted? – Az utcán vannak szegények, de mindenkinek ott kell üdvözülnie, ahová került.

Oldódik ez? – Ez az ő kultúrájukhoz hozzá tartozik. Jó hogy ez az angolszász modell beszivárog, ha észak –Indiába megyünk biztos jobban érzékeltem volna. - folytatása következik -